

Peter Mayle

KUTYAÉLET

Fordította
Nemes Anna

Peter Mayle

KUTYAÉLET

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Peter Mayle: *A Dog's Life*

Copyright © Peter Mayle

All rights reserved.

Kutyaélet © Partvonal Könyvkiadó, 2020
Magyar fordítás © Nemes Anna

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással. Bárminemű
felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2020
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Szerkesztő: Dezsényi Katalin
Korrektor: Drabon Judit
Borító: Tabák Miklós
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978-615-6058-29-4

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: Barkó Iliász ügyvezető

*Jean-Claude Ageneau-nak,
Dominique Roizard-nak
és Jonathan Turetskynek,
az állatorvoslás fejedelmeinek*

A szerző megjegyzése

Ez a mű tényirodalom – leszámítva bizonyos részeit. A memoáríró politikusok szokása szerint én is igazítottam a valóságon, ha személyemre vélhetőleg rossz fényt vetett volna.

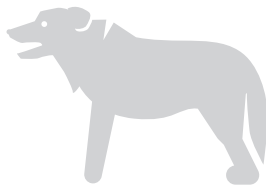

Sors, hírnév, Proust meg én

Az élet, mint tudjuk, igazságtalan, de ez néha jó. Ha minden szokványosan alakul, még most is valami isten háta mögötti tanyán kuksolnék megkötve, szűkös kosztos, s ugatnám a holdat. Ámde némelyikönket szerencsére arra szemeli ki a sors, hogy úrrá legyen az indulás nehézségein, s érvényesüljön ebben a versengő világban. Lassie jut eszembe például, meg az a kis vakarcs, aki egy életen át természetellenes szögben tartja a fejét, s egy öreg gramofont hallgat. Én nem vállalnám, de hát egy terriernek nincs sok választása. Szerény szellemi képességű, lármás kis szörnyeteg mind, úgy vettem észre.

Visszaemlékezéseim során részletesen leírom majd életem folyását születésemtől a mostani csúcsig, kitérek a küzdelmes időkre, a bolyongás

hónapjaira, az otthonkeresésre, a különös találkozásokra, a mérföldkövekre és fordulópontokra.

Egyelőre azonban tegyük félre mindezt, s foglalkozzunk alapvetőbb dolgokkal: hogyan lettem híres, és miért döntöttem úgy, hogy nézeteimet nyomtatásban is a világ elé tárom.

A dolog, mint annyiszor, egy véletlennel kezdődött. Bekéredzkedett hozzánk egy fotós azzal az ürüggyel, hogy a levendulabokrokat szeretné fényképezni, de igazából csak potya italra vágyott. Én egy futó szimaton kívül ügyet se vettem rá, ő azonban két korty között néhányszor spontánul lekapott engem is. Emlékszem, ellenfényben voltam – *contre-jour*, ahogy a francia mondja –, vagyis hátam mögött a nap, s amikor megálltam meglocsolni egy muskátlit, hallottam, hogy a fotós valami nemes vadról motyog a bajsza alatt.

Nem is gondoltam többet az esetre. Van, aki fotogén, van, aki nem. Ámde pár hét múlva megjelentem egy képes magazinban. Ragyogó színek, kackiás bajusz, fölmeredő farok: a rettenthetetlen őrkutya prototípusa. Azt mondják, a fénykép nem hazudik. Ők csak tudják...

Aztán már nem volt megállás. Megkeresett a többi magazin, legalábbis amelyiknek volt érzéke

a sztároláshoz. Újságok, tévéstábok, a legkülönbözőbb hódolók közeli és távoli helyekről, egy titkos páros, aki divatjamúlt kutyaeledelt árult – jött mind, s én igyekeztem mindenkit besorolni. Aztán megindult a levéláradat.

Nem tudom, ön, kedves olvasó, kapott-e már vadidegentől olyan levelet, amelyben intim szokásairól faggatják. Mert én százával kaptam őket, köztük igazán szemteleneket is. Még biztonságos szexet is ajánlottak egy rottweilerrel – ami teljes abszurdum, azzal a fogazattal! Egy szó mint száz, hamarosan világossá vált számomra, hogy a világ üzenetet vár tőlem. Elvi alapvetést talán, vagy olyasmit, amit manapság életmódkalauznak neveznek. Ez gondolkodóba ejtett.

Proust már évek óta a gyengém. Néha kissé bő lére ereszti a dolgot, de azért sok bennünk a közös vonás. Franciák vagyunk mind a ketten. Elmélkedő alkatok. Kekszrajongók: ő a *madelaine*-ért él-hal, én a kalciummal dúsított, velőscsont alakú extra ropogósért. Ha ő világgá kürtölheti a véleményét életről, szerelemről, anyáról, délutáni csemegékről, a boldogság kereséséről, én miért ne tehetném? Nem mintha speciel anyámra túlon túl jól emlékeznék, mert miután megszült engem és

tizenkét testvéremet, nem soká maradt. Persze a körülmények ismeretében ezt nem vehetem tőle rossz néven, akkoriban mégis erősen megingatta az anyai ösztönbe vetett hitemet. Sötét és szomjúsággal teli napok következtek utána, amint látni fogjuk.

Lám, elkalandozom. Pedig vár a toll, rendeznem kell a gondolataimat. Hátrányos indulásom ellenére voltaképpen szép életet tudhatok magam mögött. Kegyes volt hozzám a kutyák védőszentje – Szent Bernát, ha nem tudná valaki. Tapasztalataim révén mégis markáns vélemény alakult ki bennem bizonyos dolgokról, s az érzékenyebb lelkű olvasót esetleg sérti majd egy-egy elejtett megjegyzésem a kisgyerekekről, a macskákról, a higiéniáról, az uszkárokról meg az olyan állatorvosokról, akik mindenáron a régi módon mérnek lázat. Ezekért az őszinte észrevételekért nem kérek elnézést. Mit ér az olyan napló, amely nem kendőzetlenül mutatja meg az író?

